

по крайно свое разумѣние, безъ да оставятъ неразрѣшенъ нито единъ въпросъ, който може да разрѣшатъ на основание на своето знание и опитъ.

Догдѣто още не се е изпълнилъ обрядътъ на клѣтвата, странитѣ могатъ да отвѣждатъ вѣщитѣ людѣ, когато нѣматъ качества, които се искатъ за тѣхъ отъ законътъ. Сѣщо така тѣ могатъ да бѣждатъ отвѣждани по ония причини, по които се отвѣждатъ сѣдитѣ.

Чл. 398. На вѣщитѣ людѣ, слѣдъ като си дадѣтъ своитѣ заключения, могатъ да се прѣдлагатъ, съ разрѣшението на прѣсѣдателя, въпроси, както отъ сѣдитѣ и сѣдебнитѣ засѣдатели, така и отъ странитѣ.

Чл. 399. Вѣщественнитѣ доказателства, които могатъ да служатъ за откриванieto на прѣстѣплението или за обвинението или за оправданието на подсѣдимия, трѣбва да бѣждатъ внесени въ засѣданието на сѣдътъ и турени прѣдъ сѣдитѣ, ако не се срѣщне прѣчка за това въ обемътъ или въ качеството на вѣщитѣ.

Чл. 400. Вѣщественнитѣ доказателства, при оглѣдването имъ отъ сѣдитѣ и засѣдателитѣ, показватъ се на подсѣдимия и на потѣрпѣвшия, ако той е на лице.

Чл. 401. Ако съществува съмнѣние въ подложността на единъ актъ, който не е признатъ още за подложенъ отъ гражданскитѣ сѣдъ, углавниятъ сѣдъ произвежда изслѣдване по правилата, изложени въ гражданското сѣдопроизводство.

Чл. 402. Свидѣтелитѣ, които сѣ били испратени при откриванieto на засѣданието въ особна стая, се привикватъ въ сѣдебното засѣдание единъ по единъ.